

ת"פ 22734/02/15 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד גיל מעתוק בן מיכאל לביא

בית משפט השלום בבאר שבע

19 מרץ 2017

ת"פ 22734-02-15 מדינת ישראל נ' לביא(עציר)
תיק חיצוני:

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד רותם חזן
נגד	
הנאשם	גיל מעתוק בן מיכאל לביא (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהן

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום ופתיחת המשפט

הנאשם שלפני עומד לדין עבירה של קבלת דבר במרמה, בניגוד לסעיף 415 רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, פנה הנאשם, במהלך חודש 10/13 למתלונן (מכרו משכבר הימים) והציע לו להשתתף ברכישת דירות, שהוצעו למכירה בהוצאה לפועל, תוך שהציג לו מצג שווא, לפיו מקיים הנאשם קשר עם עו"ד, אשר מעורה בהליכים של רכישת דירות במחירים מוזלים מהוצאה לפועל.

בעקבות מצג השווא, העביר המתלונן לידי הנאשם סכומי כסף שונים, בין החדשים 10/13 - 01/14, בסך כולל בן 351,000 ₪.

בכך, נטען, כי קיבל הכספים במרמה.

כתב האישום בתיק זה הוגש בתחילת שנת 2015, אך התיק הועבר לטיפולו של כותב שורות אלה ביום סיום שנת המשפט תשע"ו (החלטה מיום 20/07/16).

במענה לכתב האישום, שהוגש בכתב, מסרה ההגנה, כי הנאשם אינו כופר בקיומה של היכרות בינו לבין המתלונן ואף אינו כופר בכך, שהמתלונן העביר לו כספים בסכומים שונים. עם זאת, לטענת הנאשם, חפץ המתלונן להלבין כספים שהיו ברשותו ומסר אותם לנאשם כדי שימיר את חלקם לכסף זר. חלק נוסף מהכספים, קיבל כהלוואה לצרכים אישיים (חתונת בן משפחה) וטרם החזיר הכספים האמורים.

לטענת ההגנה, קיבל הנאשם, בסך הכל, סך בן כ-270,000 ₪, מתוכו 90,000 ₪ הועברו כהלוואה, והיתרה בסך 180,000 ₪, הושבה למתלונן בכסף זר. יצוין, כי בהמשך ההליך, הסכימה ההגנה כי הועברו כל סכומי הכסף, כפי טענת המתלונן בעדותו בבית המשפט (406,000 ₪)

ההגנה בקשה לחקור את כל עדי התביעה - בסה"כ, שניים במספר. עם זאת, בהמשך ההליך, ויתרה על העדת חוקר המשטרה שטיפל בפרשה.

פירוט התמונה הראיתית

מטעם התביעה העיד, איפוא, המתלונן בלבד. כן הוגשו, מטעם התביעה, המוצגים הבאים: סכום שערך המתלונן בדבר הכספים שהועברו לנאשם (ת/1); צילומי שיקים שנמסרו לנאשם (ת/2א' - ג'); דפי חשבון בנק של המתלונן (ת/3א' - ג'); אמרת הנאשם מיום 16/12/14, שעה 10:06 (ת/4); טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו בטרם חקירה (ת/5); דוח עימות בין הנאשם לבין המתלונן (ת/6).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. ההגנה לא הגיש מוצגים מטעמה לתיק בית המשפט.

ע.ת. 1 - המתלונן, פרופ' גבריאל סנדרוב, משמש כמנהל מחלקת כלי דם במרכז הרפואי ע"ש "סורוקה" מזה כ-15 שנה.

בחקירתו הראשית, סיפר כי מסר לנאשם כספים בסדר גודל של מאות אלפי ₪, חלקם במזומן, חלקם בשיקים וחלקם בהעברות בנקאיות, כשהתמורה אמורה היתה להינתן בצורת "עסקאות נדל"ן".

לדברי המתלונן, הנאשם היה בן בית אצלו והוא בקשר עמו "עשרות שנים", כאשר המתלונן נתן יעוץ רפואי, טיפל וניתח בני משפחה של הנאשם. כלי הרכב של המתלונן טופלו במוסך בו עבד הנאשם.

לדברי המתלונן, באחת הפעמים, בו הגיע עם רעיתו, למוסך בו עבד הנאשם, סיפר לו האחרון "כל מני עסקאות של דירה שקנה ומכר" ושאל אותו, האם זה מענין אותו (את המתלונן).

בהמשך, הגיע הנאשם לבית המתלונן וסיפר, כי קיים עו"ד כלשהו ש"עובד עם ההוצל"פ" והוא יכול לקבל דירות המוצעות למכירה במחיר נמוך יחסית, כשאחר כך ניתן יהיה למכרן במחיר גבוה יותר.

כשנתבקש על ידי בית המשפט להבהיר את דבריו שינה טעמו ומסר כי הכוונה היתה, בעצם, להגיש הצעה ללשכת ההוצל"פ וכשמישהו אחר יגיש הצעה גבוהה יותר לרכישת הנכס, יוצר הפרש ברווח בגין מכירת הדירה, בו יחלוק עוה"ד עם הנאשם והמתלונן. לשאלה נוספת, אישר המתלונן, כי הכוונה היתה להגיש הצעות פיקטיביות לרכישת הנכסים, וכי עשה כן לאור ניסיונו האישי המר עם עו"ד, שניסו לרמות אותו בעבר. עוד סיפר המתלונן, כי לא היה בכוונתו לגרום רע לאיש.

בהמשך לדברים, הבהיר בית המשפט למתלונן את זכותו להימנע מהפללה עצמית, בהתאם להוראות סעיף 47 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"ג - 1973, כי אינו חייב למסור מידע מפליל, אך כל מידע שימסור עלול לשמש כנגדו.

לדברי המתלונן, לא ידע את זהות עוה"ד, עמו היה קשור, על פי הטענה, הנאשם.

לדברי המתלונן, נסע למרכז הארץ לראות מבחוץ מספר דירות שהיו אמורות להיות מוצעות למכירה.

בהמשך צין, כי לא היתה זו נסיעה מיוחדת, אלא ממילא היה בקרבת מקום.

לדברי המתלונן, לא הוצגה לו ניירת כלשהי בנוגע לרכישות המתוכננות.

לדברי המתלונן, העביר לנאשם כספים "בסביבות 400,000 ₪".

כשנשאל על ידי בית המשפט, מדוע היה עליו בכלל להעביר כספים, אם המדובר היה על הגשת הצעות בלבד, השיב "שכל פעם ביקש ממני כספים להעביר לעסקה שניה, עסקה שלישית. הנסיון שלי הוא אפס... ולכן כאשר ביקש ממני כסף לצורך ההצעה, הוא קיבל את הכספים. הוא אמר שאלה כספים שצריך לשלם כדי להגיש את ההצעה".

המתלונן אישר, כי סך בן 55,000 ₪ הועבר כסיוע למימון חתונת בן משפחתו של הנאשם. לדבריו, יתר הכספים, סביב 350,000 ₪, הועברו לצורך "רכישה או אני לא יודע איך לקרוא לזה".

לדברי המתלונן, עד היום לא קיבל בחזרה שקל אחד מהכספים שהועברו. לאחר כשנה לערך, הבין, כי המדובר ברמייה וניגש להגיש תלונה במשטרת ישראל. תחילה, פנה לתחנת עיירות (החולשת על מקום מגוריהם של הנאשם והמתלונן). בתחנה זו סירבו לקבל את התלונה. בהמשך, פנה ליחידת ההונאה במחוז הדרומי של משטרת ישראל ושם הסכימו לטפל בו.

בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל, אם, למעשה, כוונתו היתה לרמות אנשים אחרים, נמנע מלהשיב על מנת שלא להפליל עצמו.

העד אישר, כי מלבד היותו רופא, הינו מנהל בבית החולים וכן מנהל פרקטיקה עצמאית.

לדברי העד, לא התיעץ עם רואה החשבון שלו טרם שמסר לנאשם את הכספים.

העד אישר, כי ברשותו נכסי מקרקעין שונים, אך לטענתו, מעולם לא היה מעורב ברכישת נכס מקרקעין - הכל קיבל בירושה או במתנה. עם זאת, בהמשך אישר, כי היה מעורב ברכישת דירה בעבור בתו.

העד הכחיש, כי הכספים נמסרו לצורך הלבנת הון. כשנשאל, מדוע מסר כספים במזומן, השיב "כי היה לי מזומן". עוד סיפר, כי באחד המקרים מסר הנאשם, כי אינו יכול לקבל כסף בשיק אלא רק במזומן.

כשנשאל העד, האם סכומים בני 45,000 - 50,000 ₪ הם סכומים שנשא עליו באופן שוטף, השיב שכל אחד מתנהל בצורה אחרת, וכי הוא נוהג להשאיר תקבולים במזומן, על אף שמשלם בגינם מס כחוק.

העד לא יכול היה למסור פרטים לגבי הסיכום שהיה בינו לבין הנאשם בדבר חלוקת הרווחים העתידיים ואיך היתה אמורה להיות החלוקה.

העד לא יכול היה ליתן הסבר לשאלה, מדוע קיבל שיקים נגדיים עם הנאשם, אם המדובר היה בהשקעה משותפת והשיב, כי סבור שהדבר היה כדי לרכוש את אמונו.

כאשר נשאל העד, הכיצד המשיך למסור כספים כאשר לא ראה כל פירות, השיב, כי הנאשם מסר לו, כי יש עיקובים.

כאשר נשאל העד, אם למעשה האמין בנאשם אמונה מוחלטת ובמשך כמעט שנה מסר לו כספים, השיב "זה נראה לי מטומטם אבל כך זה היה".

כשנשאל העד מספר פעמים, הכיצד לא ביקש לדעת את פרטי עוה"ד, אשר, לכאורה, אמור להשתתף עמם בקנוניה השיב, כי הסתפק באמון שרכש לנאשם. העד שלל את הטענה, כי ביקש שלא לדעת מי עוד מעורב בפרשה היות שחפץ להיוותר בצל, כאשר המדובר היה בעסקאות שאינן חוקיות.

העד לא יכול היה ליתן הסבר לשאלה, מדוע לא סיפר בחקירתו במשטרה, כי הכוונה היתה לעסקאות פיקטיביות.

העד גם לא יכול היה להסביר היחס בין סכומי הכספים שמסר לבין העסקאות שטען, כי חפץ להשתתף בהן ובין היתר, הפער העצום בין הסכומים שהועברו לבין מחיריהם של דירות באזורים שפורטו על ידי העד.

בחקירתו החוזרת מסר העד, כי לא עשה דבר במסגרת העסקאות המתוכננות מלבד העברת כסף לנאשם.

עד כאן עדי התביעה.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

בחקירתו הראשית סיפר, כי הכיר את המתלונן מתוך עבודתו במוסך שהיה שייך לאביו, ביחד עם שותף נוסף. הנאשם עבד כיועץ שירות במוסך.

לדברי הנאשם, לאחר פטירת אביו נקלע לקשיים כלכליים. פנה למתלונן לקבלת יעוץ וגם לקבלת עזרה כספית.

המתלונן נאות להעביר לו כספים, כאשר סוכם, כי אם תהיה לו בעיה בשל כך עם רשויות המס - ישא הנאשם לבדו בכל האחריות.

לטענת הנאשם, דרש ממנו להשיב הכספים בריבית חריגה, בת 10% לחודש.

הנאשם אישר, כי קיבל כספים כטענת המתלונן, לטענתו, השיב סך בן 180,000 ₪ בגין הריבית, אך לא השיב את הקרן.

לטענתו, סיפור ההשקעה בנדל"ן היה סיפור כיסוי בלבד להצגה לבני המשפחה, אם תתגלה הפרשה.

לטענתו, בשל הסיכום לפיו, ייקח על עצמו האחריות אם תתגלה הפרשה, לא סיפר, בתחנת המשטרה, על כך שהמדובר היה בסכומים שהועברו כהלוואות.

הנאשם לא כפר בכך, שחייב הכספים למתלונן, אם כי ציין, כי עליהם להגיע לעמק השווה מבחינת הריביות שהמתלונן דורש.

בחקירתו הנגדית, שב וטען הנאשם, כי כל הכספים הועברו אליו כהלוואות בלבד.

לטענתו, באותה תקופה היו איומים על חייו ועל חייו בני משפחתו והוא העדיף ליטול את ההלוואה מהמתלונן.

לטענתו, תחילה ביקש ממנו המתלונן שיקים נגדיים, אך בהמשך מסר לו, כי אין ברשותו עוד שיקים והמתלונן המשך להעביר לו כספים.

לטענת הנאשם, הועבר לו סך בן 50,000 ₪ כהלוואה לחתונת אחיו.

לדברי הנאשם, אינו חולק כי חייב הכספים וכאשר יצליח לארגן כסף, יקבל המתלונן את כל המגיע לו, עד השקל האחרון.

הנאשם לא יכול היה לפרט מתי בדיוק שולמו מטעמו כספים למתלונן ובאיזו פריסה.

עד כאן עדי ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה עותרת, כי בית המשפט יתן אמון בעדות המתלונן, אשר, לשיטתה, היתה עקבית, סדורה ותאמה את גרסתו במשטרה ובעימות (ת/6).

כלעומת זאת, טוענת התביעה, כי גרסתו של הנאשם בבית המשפט שונה לחלוטין מזו שמסר במשטרה ואף שונה מהגרסה שמסר במענה לכתב האישום.

התביעה טוענת, כי כל יסודות העבירה נתמלאו ומבקשת להרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירה שבכתב האישום.

ההגנה טוענת, כי לא ניתן לבסס הרשעה על עדותו של המתלונן, אשר עולה מדבריו, כי היה שותף לקנוניה ולמעשי מרמה. לטענת ההגנה, גרסתו הנוספת של המתלונן, לפיה חפץ לרכוש נכסי נדל"ן - אינה משתלבת עם הפרטים שהוכחו.

לטענת ההגנה, לאחר שמיעת עדות המתלונן - רב הנסתר על הגלוי והוא לא שיתף את המאשימה ואת בית המשפט בעובדות כהויותן.

ההגנה עותרת לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

ההגנה העלתה, בסיכומיה, פרטים שלא הוכחו בראיות, בנוגע לגובה שכרו של המתלונן, להיותו אחד משיאני השכר במגזר הציבורי. עוד צורף לסיכומים מסמך בהקשר לכך, אשר לא הוגש כראיה במהלך שמיעת הראיות. מובן, כי בית המשפט לא יקח בחשבון כל עובדה, אשר לא הוכחה במהלך המשפט ואף לא יתן משקל כלשהו למסמך שצורף.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את העדים מטעם הצדדים וכן עיין במוצגים שהוגשו מטעם התביעה - מוצא, כי עדותו של המתלונן חסרה האיכות הנדרשת המאפשרת קביעת ממצא מרשיע, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילין.

למעשה, נסמכת התביעה, במקרה דנן, על עדות המתלונן כעדות יחידה.

אמנם, על פי המצב התחקיתי דהיום, אין מניעה להרשיע בפלילין על סמך עדות יחידה ואולם, כאשר זהו המצב, על בית המשפט לבחון העדות בשבע עיניים.

לענין זה, יצוין, כי המתלונן לא היה עקבי בגרסאות שמסר, ולמעשה דילג בין שני תיאורים שונים לחלוטין למה שאירע, לטענתו. על פי התיאור הראשון - אותו מסר בחקירתו במשטרה וגם, לפרקים בעדותו בבית המשפט - העביר לנאשם כספים לצורך רכישת נכסי נדל"ן, שהוצאו למכירה בהוצאה לפועל, במחירי הזדמנות.

על פי גרסה נוספת, אותה העלה, לראשונה, בבית המשפט, המדובר היה, בכלל, בקנוניה למעשה מרמה מובהק, כאשר כוונת המתלונן היתה, ביחד עם הנאשם, להגיש הצעות פיקטיביות לרכישת נכסים על מנת להעלות את מחירם במסגרת התמחרות, ולאחר מכן להתחלק ברווחים שיפיקו עורכי הדין המנהלים את העסקה.

המדובר בשתי גרסאות שאינן עשויות לדור בכפיפה אחת, אך מעבר לכך - אף אחת מהן אינה מתישבת עם הראיות שהוצגו, עם ההגיון ועם נסיון החיים.

אשר לגרסה לפיה נמסרו הכספים לרכישת נכסי נדל"ן - מסר המתלונן, בחקירתו בבית המשפט, כי דובר על רכישה של שלוש דירות בצפון הישן של תל-אביב וברמת השרון. לצורך כך, לטענתו, הועברו כספים בסך כולל בן ₪ 406,000, שמתוכם סך בן ₪ 55,000 הועבר לנאשם כהלוואה לצורך חתונת אחיו.

עוד עלה מעדות המתלונן, כי לא הוצגו לו כל מסמכים ביחס לאותן רכישות; לא ראה את הדירות מבפנים אלא רק מבחוץ; לא ידע את פרטיו של עורך הדין המטפל. ולמעשה, לדבריו, השקיע מאות אלפי ₪ אותם עשם ל קרן הצבי, בלא לשאול כל שאלה.

התנהגות שכזו אינה תואמת את ההגיון ואת נסיון החיים. יש לזכור, המדובר במי שמשמש כראש מחלקה בבית חולים גדול בארץ; מחזיק גם בפרקטיקה פרטית; מחזיק, לדבריו במספר נכסי נדל"ן. על אף נסיונות המתלונן להיתמם בעדותו בבית המשפט ולטעון, כי אינו מבין דבר וחצי דבר ברכישת מקרקעין וכי מעולם לא היה מעורב ברכישת נכס כלשהו, התרשם בית המשפט, כי רמת הבנתו בתחום ההשקעות לא התמצתה בתיאור אותו מסר.

גם הסכומים המפורטים אינם בעלי יחס כלשהו לטיב נכסי המקרקעין המדוברים.

אשר לגרסה הנוספת, אותה מסר בבית המשפט, לפיה מדובר היה בהצעות פיקטיביות, בעזרתן חפץ להעלות, באופן מלאכותי, מחיריהם של הנכסים - מעבר לעובדה, כי המדובר, לכאורה, בקנוניה ובמעשי מרמה של ממש, הרי גם כאן, היתה הגרסה תלושה, בלא הסבר על אלו נכסים מדובר ובאיזה מנגנון התכוונו להעלות ההצעות. יתר על כן, לא הוברר כלל, מדוע היה על המתלונן להעביר כספים, אם המדובר אך בהגשת הצעות. בכל מקרה, גם אם היה מדובר בהעברת כספי ערבות לצורך הגשת הצעה - גם כאן קשה להבין היחסיות בין הכספים שהועברו לבין הנכסים המתוארים.

גם בנוגע לגרסה זו, היתמם המתלונן וטען, כי לא היה מודע לכך, שמדובר בהתנהלות בלתי חוקית. קשה לקבל דברים אלה מאדם במעמדו ובהשכלתו של המתלונן.

שתי הגרסאות תלושות לחלוטין, אינן מעוגנות בעובדות ובפרטים שנמסרו. בכל אחד מהמקרים לא נמסרו פרטים מדויקים בנוגע לנכסים, בנוגע לעורכי הדין, בנוגע לטיב העסקאות.

המתלונן התיחס, בכל אחת מהגרסאות, לרכישת דירות מ"הוצאה לפועל". דירות אינן נרכשות מ"הוצאה לפועל" אלא מכונסי נכסים, בהתאם לפרוצדורות מורכבות. וגם כאן התרשם בית המשפט, כי המתלונן מעלה טענות בעלמא, תוך שימוש במושגים שטחיים ומנותקים, שאינם תואמים את השכלתו ונסיונו.

מכל המקובץ מוצא בית המשפט, כי המתלונן לא מצא לשתף את היחידה החוקרת, את התביעה ואת בית משפט, בהשתלשלות הדברים כפי שאירעה בנוגע למסירת כספים מטעמו לידי הנאשם. ובמצב דברים זה, גם לא ניתן לקבוע, האם הציג לו הנאשם מצג שווא כלשהו, כלומר - האם עבר עבירה פלילית.

ודוק; עצם העברת הכספים לידי הנאשם אינה מוכחשת על ידי מי מהצדדים בתיק זה והנאשם מסר, הן במשטרה והן בבית המשפט, כי אינו כופר בחבותו להשיב הכספים שנלקחו מידי המתלונן. אלא שכאשר המתלונן נמנע מלמסור את מלוא הידוע לו בנוגע לסיבת העברת הכספים לידי הנאשם; וכאשר אין מחלוקת כי המדובר בשני אנשים שניהלו מערכת יחסים קרובה ועמוקה, במשך שנים ארוכות - אין בכך כדי לבסס הרשעה בעבירת מרמה.

אשר לגרסת הנאשם - אכן, גם הנאשם מסר מספר גרסאות השונות. בחקירתו במשטרה אישר את גרסתו הראשונה של המתלונן, כי הכספים נועדו לרכישת נכסי נדל"ן, אך טען כי היתה כוונה ממשית לעשות כן (ראו אמרת הנאשם ת/4 וכן

דוח העימות ת/6). במענה שנמסר מטעם ההגנה נאמר, כי הכספים נמסרו, חלקם כהלואה וחלקם לצורך הלבנת הון. בעדות הנאשם בבית המשפט - נמסרה גרסה שלישית לפיה כל הכספים ניתנו כהלואה בריבית קצוצה. לדברי הנאשם, הגרסה הראשונה שנמסרה היתה גרסת כיסוי, שתואמה מראש בין הצדדים, אם הדברים יסתבכו.

גם גרסאותיו השונות של הנאשם, וביחוד הראשונה והשלישית, תלושות מהראיות ואינן תואמות את הראיות, את ההגיון ואת ניסיון החיים, ומכאן מוצא בית המשפט, כי גם הנאשם בחר שלא לשתף את גורמי החקירה ואת בית המשפט בידוע לו ואף מסר אי אמת בעדותו. עם זאת, לא ניתן לקבל טענת התביעה, בסיכומיה, לפיה יבסס בית המשפט את ההרשעה על שקרי הנאשם.

הכלל הבסיסי הינו, כי שקרי נאשם יש בהם כדי לחזק את ה"יש" ולא את ה"אין". אמנם, לאחרונה חלה התפתחות בפסיקה, ונקבע, כי, במקרים מסוימים, עשויים שקרי נאשם לשמש אפילו כסיוע לראיות התביעה, ולא רק לחיזוקן. ואולם, אין בשקרי הנאשם כדי להוות ראיות עצמאיות המצדיקות הרשעה. ראו ע.פ. 409/89 **מדינת ישראל נ' רוימי**:

שקרים של נאשם, הם בלבד, אינם יכולים לשמש בסיס עצמאי להרשעה; שקריו של נאשם יכולים לשמש לערעור מהימנותו או כראיה מחזקת המצטרפת לשאר ראיות התביעה. שקרים אשר נתבדו יכולים לחזק את הוכחות התביעה מבחינה איכותית אולם לא להוסיף עליהם מבחינת הכמות.

עוד ראו סקירה ממצה של סוגיה זו בספרו של כב' השפט פרופ' י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק II, ע' 830 - 840.

כב' השופט פרופ' י' קדמי, אף מצוין, בספרו, כי גם לאחר התפתחות ההלכה, כאשר נכון להיום ניתן לבסס ראיות סיוע על שקרי נאשם - הענקת כח ראיתי לשקרי נאשם מחייב זהירות מרובה (שם, ע' 836). ומכל מקום, אין בהם כדי להשלים את החסר, אלא אם אותו חסר הוא "תוספת לעדות קימת" (שם, ע' 838 וכן הערת שוליים 577).

במקרה דנן, כאשר לא הובהרה כלל, במידה ודאות כלשהי, מטרת העברת הכספים וכן מה הוצג למתלונן בעת העברתם - אין בעובדה, כי הנאשם מסר אי אמת ואף שינה את גרסותיו, כדי להשלים החסר ולבסס הרשעתו בדין בעבירת מרמה (להבדיל משאלת החיוב האזרחי להשבת הכספים).

לאור כל האמור, מוצא בית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם בדין.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017, במעמד הצדדים.